

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2018 r. w sprawie T-759/16, Campailla / Unia Europejska, wniesione w dniu 9 kwietnia 2018 r. przez Massima Campaillę

(Sprawa C-256/18 P)

(2018/C 381/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Massimo Campailla (przedstawiciel: adwokat F. Rollinger)

Druga strona postępowania: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2018 r. Trybunał (siódma izba) oddalił odwołanie jako w części oczywiście bezzasadne, a w części oczywiście bezskuteczne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel (Hiszpania) w dniu 11 lipca 2018 r. – XZ / Ibercaja Banco, S.A.

(Sprawa C-452/18)

(2018/C 381/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XZ

Strona pozwana: Ibercaja Banco, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasadę, że nieważne warunki umowne nie mają mocy wiążącej (art. 6 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ⁽¹⁾), należy rozszerzyć również na późniejsze umowy i czynności prawne mające związek z takimi warunkami, takie jak umowa odnowienia zobowiązania?

Czy wobec tego, że całkowita nieważność oznacza, iż wspomniany warunek nigdy nie istniał w sferze prawno-gospodarczej umowy, można stwierdzić, że późniejsze czynności prawne – takie jak umowa odnowienia zobowiązania – oraz ich skutek w odniesieniu do tego warunku również znikają z rzeczywistości prawnej, a warunek należy uznać za nieistniejący i niewywołujący żadnego skutku?

- 2) Czy dokumenty zmieniające warunki nienegocjowane lub zawierające uzgodnienia dotyczące takich warunków, które prawdopodobnie nie spełniłyby kryteriów braku nieuczciwego charakteru i przejrzystości, mogą być uznane za ogólne warunki umowy w rozumieniu przepisów art. 3 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. i mogą podlegać tym samym podstawom nieważności co pierwotne dokumenty objęte odnowieniem zobowiązania lub ugodą?
- 3) Czy zrzeczenie się sądowego dochodzenia roszczeń zawarte w umowie odnowienia zobowiązania również powinno być nieważne w zakresie, w jakim w umowach zawartych przez klientów nie informowano ich, że mają do czynienia z nieważnym warunkiem, ani też o pieniądzech lub kwocie finansowej, do której byli uprawnieni tytułem zwrotu odsetek zapłaconych w związku z pierwotnym wprowadzeniem klauzul „dolnego progu”?

Oznacza to, że klient wyraża zgodę na zrzeczenie się dochodzenia roszczeń, przy czym nie został poinformowany przez bank, czego się zrzeka i jakiej kwoty pieniędzy się zrzeka.

- 4) Czy analizując umowę odnowienia zobowiązania poprzez jego zmianę, zgodnie z orzecznictwem Trybunału oraz art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy [93/13], nowa klauzula „dolnego progu” zawarta w umowie ponownie dotknięta jest brakiem przejrzystości, gdyż bank ponownie nie spełnia kryteriów przejrzystości określonych w wyroku Tribunal Supremo (sądu najwyższego) z dnia 9 maja 2013 r. i nie informuje klienta o prawdziwym koszcie finansowym wspomnianej klauzuli w jego hipotece tak, aby klient mógł znać stopę procentową (i wynikającą z niej ratę), którą musiałby zapłacić w przypadku zastosowania nowej klauzuli dolnego progu, oraz stopę procentową (i wynikającą z niej ratę), którą musiałby zapłacić w przypadku, gdyby nie została zastosowana żadna klauzula „dolnego progu” i zastosowano by stopę procentową uzgodnioną w kredycie hipotecznym, bez ograniczenia wysokości minimalnej stopy procentowej?

Innymi słowy, czy przy narzuceniu dokumentu nazwanego odnowieniem klauzul „dolnego progu” instytucja finansowa powinna była spełnić kryteria przejrzystości określone w art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy [93/13] oraz poinformować konsumenta o wysokości kwot, które stanowiły dla niego szkodę z powodu zastosowania klauzul „dolnego progu”, a także o oprocentowaniu stosowanym w przypadku braku takich klauzul, a jeśli tego nie uczyniła, czy wspomniane dokumenty również są dotknięte podstawą nieważności?

- 5) Czy postanowienia dotyczące roszczeń zawartych w ogólnych warunkach umownych umowy odnowienia zobowiązania poprzez jego zmianę mogą być uznane za nieuczciwy warunek ze względu na ich treść w świetle art. 3 ust. 1, w związku z załącznikiem zawierającym nieuczciwe warunki, w szczególności pkt q) tego załącznika (*nieuczciwe są warunki, których celem jest wyłączenie lub ograniczenie prawa konsumenta do wystąpienia z powództwem lub skorzystania z innego środka zabezpieczającego*), ponieważ ograniczają prawo konsumenta do korzystania z praw, które mogą powstać lub ujawnić się po zawarciu umowy, jak miało to miejsce w przypadku możliwości dochodzenia pełnego zwrotu zapłaconych odsetek (zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 21 grudnia 2016 r.⁽²⁾)?

⁽¹⁾ Dyrektywa w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, 29)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Gutiérrez Naranjo i in. (C-154/15, C-307/15 i C-308/15, EU:C:2016:980).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia Vigo (Hiszpania) w dniu 11 lipca 2018 r. – Bondora AS/ Carlos V.C.

(Sprawa C-453/18)

(2018/C 381/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia Vigo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bondora AS

Strona pozwana: Carlos V.C.